

1998 i 1999), powinno stanowić moment rozpoczęcia biegu terminu ich przedawnienia, przy zastosowaniu wynoszącego cztery lata okresu przedawnienia przewidzianego w art. 3 rozporządzenia 2988/95⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań pomiędzy, z jednej strony, różnymi funduszami strukturalnymi, i, z drugiej strony, między tymi funduszami a operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374 z 31.12.1988, s. 1).

⁽²⁾ Sprawa C-443/97, Rec. s. I-2415.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2010 r. — Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji

(Sprawa T-115/10)

(2010/C 113/109)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii (przedstawiciele: S. Ossowski, pełnomocnik, wspierany przez D. Wyatta, QC, i M. Wooda, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2010/45/EU z dnia 22 grudnia 2009 r. w sprawie przyjęcia na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG (dyrektywy siedliskowej)⁽¹⁾, trzeciego zaktualizowanego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, składających się na śródziemnomorski region biogeograficzny⁽²⁾, w zakresie w jakim wyznacza ona Estrecho Oriental jako teren mający znaczenie dla Wspólnoty oznaczony kodem ES6120032

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca kwestionuje ważność decyzji Komisji 2010/45/EU (notyfikowanej jako dokument nr C(2009) 10406) w zakresie, w jakim wyznacza ona Estrecho Oriental jako teren mający znaczenie dla Wspólnoty i żąda stwierdzenia nieważności wyznaczenia Estrecho Oriental jako terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem dyrektywy 92/43/EWG ze względu na fakt, iż wyznaczenie hiszpańskiego Estrecho Oriental jako terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty jest z nią niezgodne, ponieważ:

— bardzo istotna część tego terenu mieści się w obszarze brytyjskich wód terytorialnych wokół Gibraltaru (British Gibraltar Territorial Waters, zwanych dalej „BGTW”), kontrolowanych przez Zjednoczone Królestwo, nie zaś przez Hiszpanię, oraz

— w pełni pokrywa się on z należącym do Zjednoczonego Królestwa mającym znaczenie dla Wspólnoty istniejącym terenem Southern Water of Gibraltar.

Po drugie, skarżąca wskazuje, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem zasady pewności prawa, ponieważ wyznaczenie Estrecho Oriental jako terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty oznacza nałożenie na Hiszpanię obowiązków na mocy dyrektywy 92/43/EWG w odniesieniu do części istniejącego terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty, w stosunku do którego rząd Gibraltaru ma już na mocy tej dyrektywy identyczne obowiązki. Powoduje to ograniczenie lub podważenie uprawnień rządu Gibraltaru w zakresie wdrożenia dyrektywy na obszarze mającego znaczenie dla Wspólnoty terenu Southern Waters of Gibraltar i w zakresie narzucenia prawa Gibraltaru na obszarze BGTW, stwarzając stan braku pewności prawa dla rządu Gibraltaru i obywateli UE.

Po trzecie, skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja została przyjęta z naruszeniem zasady proporcjonalności, ponieważ wyznaczenie hiszpańskiego Estrecho Oriental jako terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty w taki sposób, iż obejmuje on całość należącego do Zjednoczonego Królestwa mającego znaczenie dla Wspólnoty terenu Southern Waters of Gibraltar i inne obszary BGTW, nie jest ani właściwe, ani konieczne dla osiągnięcia celów w zakresie środowiska naturalnego określonych w dyrektywie 92/43/EEC.

Wreszcie skarżąca podnosi, że zakwestionowane wyznaczenie Estrecho Oriental jako terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty musi zostać uznane za nieważne w całości, ponieważ stwierdzenie nieważności w części spowodowałoby zmianę jego istoty i wymagałoby poprawienia przez Trybunał wyznaczenia tego terenu oraz nowego określenia centralnego punktu terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty i jego powierzchni, a także oceny środowiskowej pozostałej części terenu pod względem jej zdolności do zakwalifikowania jako teren mający znaczenie dla Wspólnoty.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EEC z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, Dz.U. 1992 L 206, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. 2010 L 30, s. 322

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2010 r. — Acron przeciwko Radzie

(Sprawa T-118/10)

(2010/C 113/110)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Acron OAO (przedstawiciel: B. Ewtimow, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1251/2009 z dnia 18 grudnia 2009 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1911/2006 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim odnosi się ono do skarżącej;

— obciążenie Rady kosztami postępowania oraz kosztami wynikającymi z postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżąca powołuje się na jedną podstawę stwierdzenia nieważności, w ramach której podnosi trzy zarzuty.

Skarżąca twierdzi, że instytucje Unii naruszyły art. 1 i 2 oraz art. 11 ust. 9 w związku z art. 2 rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾, a także popełniły szereg oczywistych błędów w ocenie, wskutek których określiły sztucznie zawyżoną skonstruowaną

wartość normalną w odniesieniu do skarżącej, co doprowadziło do bezpodstawnego stwierdzenia występowania dumpingu.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca kwestionuje uzasadnienie dostosowania cen gazu. W szczególności skarżąca twierdzi, że instytucje dopuściły się błędu prawnego i naruszyły art. 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia podstawowego w ten sposób, że pominęły znaczącą część kosztów produkcji w państwie pochodzenia lub też *de facto* zastosowały metodologię właściwą gospodarce nierynkowej w celu ustalenia znaczącej części wartości normalnej w odniesieniu do skarżącej.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podważa metodologię wykorzystaną przy dostosowaniu cen gazu. Skarżąca twierdzi, że Komisja, z chwilą gdy postanowiła przystąpić do dostosowania cen gazu, naruszyła art. 2 ust. 5 zdanie ostatnie rozporządzenia podstawowego lub też popełniła oczywisty błąd w ocenie przy równoczesnym braku należytego uzasadnienia w ten sposób, że dokonała dostosowania cen gazu w oparciu o cenę gazu rosyjskiego w miejscowości Waidhaus w Niemczech, nie uwzględniając przy tym ukaranego kartelu dzielącego rynek gazu rosyjskiego wpływającego poprzez miejscowość Waidhaus, nie odliczyła 30 % rosyjskiego cła eksportowego obciążającego rosyjski gaz, mimo to dostosowując cenę w celu odzwierciedlenia lokalnych kosztów dystrybucji.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca kwestionuje określenie marginesu zysku, wykorzystanego dla potrzeb określenia skonstruowanej wartości normalnej. Skarżąca twierdzi, że margines zysku przyjęty przez instytucje oraz dodany do kosztów wytworzenia w celu określenia skonstruowanej normalnej w odniesieniu do skarżącej w ramach ustaleń poczynionych w zaskarżonym rozporządzeniu określony został z naruszeniem art. 2 ust. 3 i art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego, jest oczywiście nierozsądny i obciążony jest wadą w postaci oczywistego błędu w ocenie. Ponadto tak określony margines zysku znacząco odbiega od zysku oraz metodologii zastosowanych przy określaniu skonstruowanej wartości normalnej w ramach pierwotnego dochodzenia, w wyniku którego nałożono cło będące przedmiotem skargi, co stanowi naruszenie art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1251/2009 z dnia 18 grudnia 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1911/2006 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących między innymi z Rosji (Dz.U. L 338, s. 5).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1).